

Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, 1922-07-24, iš Miuncheno - į Berlyną

Pirmadienis[.]

Pirmadienis[.]

Vandukai mano numylėtas!

Ar tu atsimeni, kada tu man rašei – jau turbūt tiek amžių praėjo! O aš taip laukiu, ir šandie taip liūdna! O nuo Tavęs nieko, nieko! Aš jau nežinau, kaip tu dabar gyveni, ką Tu manai... Ir ar atsimeni mane, kad man taip ilgu, kad aš vėlei blaškaus visokiuose svyravimuose ir nežinau, kas rytoj daryti... – Ar Tu taip jau laiko neturi man vieną žodelį pasakyti?.. Ar gal kas negero su Tavim atsitiko? Juk baigias liepos mėnuo, greit juk laikas namo važiuoti, kada tu manai važiuoti ir ką Tu manai daryti, ir kas man daryti? Aš nežinau, kodėl dūšioj taip sunku, tikrai baisu atsiminti save. Kai atsimeni – taip daug pavėluota, griebi, skubiesi, bėgi kaip ta ugnelė šiauduose – staiga iš kibirkšties užsidega ir tuoj per minutę pelenais virsta! Juk aš dabar beveik ištisas savaites beveik nieko nesikalbu, kalu kažkokias formulas[,] kurių visai nežinau, kam jos man reikalingos[,] ir vėl blaškausiu. Iš vienos pusės [-] gramatikos, iš kitos pusės – linijos, linijos, kontūrai. Rodos, galų gale pergyvenimus[,] stiprybę ar ilgesį pradėsiu centimetrais matuoti. Ir nepasijuntu, kaip ties formulomis sustingstu. Akys kažkur įsibėda į kampą – ir kažkas galvą gręžia lyg kokiuo grąžtu – – Paskui klaiku pasidaro, ir vėl šiaudų liepsna ir pelenai, begalybė, amžinybė ir tamsus drėgnas kampas, ir kažkokie gyvi slankiojantieji ženklai ant sienos. Linijos, linijos ir kontūrai! Nejau iš tikrųjų žmogaus gyvenimas toks kvailas! Nejau viskam pasauly kaina – skatikas?!

Pavargau ir nusikankinau. Bet kažkaip baisiai neramu dūšioj. Tarytum kažkuo prieš ką tai būtų baisiai nusidėjęs, tarytum mane sąžinė griaužtų – – Linijos, linijos, kontūrai... Ar ne tame kampe kažkokia paklydusi siela verkia[?] – – –

Bal.

KOMENTARAI